

Китоби Дониёл — саду сиюму чаҳорум

Рушди нубувватӣ: Аз 11 сентябри соли 2001 то Қонуни қарибулвуқӯи Якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида

Jeff Pippenger

2024-03-13

Замони муҳр задани яксаду чилу чор ҳазор аз 11 сентябри соли 2001 то қонуни якшанбеи ба зудӣ омадани дар Иёлоти Муттаҳида давраи пешгӯнаест, ки дар он ҳар рӯёи Каломи Худо дар рӯзҳои охир ба иҷро мерасад.

Пас ба онҳо бигӯй: Худованд Худо чунин мегӯяд: Ман ин масалро аз байн хоҳам бурд, ва дигар онро чун масал дар Исроил ба кор нахоҳанд бурд; балки ба онҳо бигӯй: рӯзҳо наздик шудаанд, ва иҷрои ҳар рӯё. Ҳизқиёл 12:23.

Дар он хат, ғариштаи сеюм боз меояд, ва ба ин васила он бо омадани ғариштаи сеюм аз 22 октябри соли 1844 то исёни соли 1863 муаррифӣ мегардад. Иёни соли 1863 бо исёни аввалини Исроили қадим дар Қодиш муаррифӣ шуда буд, ва бинобар ин бо тамоми таърих аз убури Баҳри Сурх то исёни аввалини Қодиш муаррифӣ мегардад. Иёни аввалини Қодиш исёни дуҷоми Қодишро пешнамуна буд, ва аз ин рӯ он хат аз марғи Ҳорун то исёни дуҷоми Қодиш дар хати мӯҳргузорӣ тақрор мегардад.

Ин дар таърихи миллериҷто аз соли 1840 то 1844 тақрор мегардад, ки онро таъмиди Масех то салиб пешакӣ намуна гардонда буд, ва он ҳамчуни таърихи аз салиб то сангсор шудани Истефанусро намоёндагӣ мекард. Қоида бар қоида, ҳар яке аз анбиёи қадим дар бораи ин давраи замон бештар аз рӯзгоре суҳан гуфтанд, ки худ дар он зиндагӣ мекарданд.

«Ҳар яке аз анбиёи қадим барои замони худ камтар аз он чи барои замони мо суҳан гуфтааст, ба гунае ки нубуввати онҳо барои мо эътибор дорад. “Акнун ҳамаи ин чизҳо ба онҳо ҳамчун намунаҳо рӯй доданд; ва барои танбеҳи мо навишта шудаанд, бар мо, ки анҷомҳои ҷаҳон расидааст.” 1 Қўринтиён 10:11. “На барои ҳуди онҳо, балки барои мо онҳо ба он чизҳо хизмат мекарданд, ки ҳоло ба шумо аз ҷониби онҳое хабар дода шудааст, ки Инҷилро ба шумо мавъиза кардаанд бо Рӯҳулқудсе, ки аз осмон фиристода шудааст; чизҳое ки ғариштагон орзу доранд ба онҳо назар афкананд.” 1 Петрус 1:12....»

«Китоби Муқаддас ганҷҳои ҳудро барои ин насли охири ҷамъ оварда, ба ҳам пайваستاаст. Ҳамаи рӯйдодҳои бузург ва воқеаҳои ҷиддии таърихи Аҳди Қадим дар ин рӯзҳои охир дар қалисо тақрор шудаанд ва тақрор мешаванд». Selected Messages, book 3, 338, 339.

«Насли охири» — ин насли барғузидаи Петрус аст, ки ҳамон яксаду чилу чор ҳазор мебошанд, ва онҳо аз 11 сентябри соли 2001 то қонуни ба зудӣ фарорасандаи якшанбе барғузида мешаванд; дар он ҷо баъд ҳамчун байрақ боло бурда мешаванд. «Ҳама», на баъзе, балки «ҳамаи рӯйдодҳои бузург ва муомилоти ҷиддии» Каломи Худо, дар «насли охири»-и «қалисо»-и «рӯзҳои охир» «тақрор шуда истодаанд». Дар хатти мӯҳргузорӣ, ҳамаи китобҳои

Китоби Муқаддас ба ҳам мерасанд ва ба анҷом меоянд.

«Дар китоби Ваҳй ҳамаи китобҳои Китоби Муқаддас ба ҳам меоянд ва ба анҷом мерасанд. Дар ин ҷо такмили китоби Дониёл аст. Яке нубувват аст; дигаре ваҳй. Китобе, ки мӯҳр шуда буд, Ваҳй нест, балки ҳамаи қисми нубуввати Дониёл аст, ки ба рӯзҳои охир дахл дорад. Фаришта амр кард: “Лекин ту, эй Дониёл, ин суҳанонро пинҳон дор ва китобро то замони анҷом мӯҳр кун.” Дониёл 12:4». Аъмоли Ҳаввориён, 585.

«Қисми пешгӯии Дониёл, ки ба рӯзҳои охир тааллуқ дорад», ва кушода шуда буд, ҳамаи рӯйёҳост, ки ба Дониёл назди ду дарёи бузурги Шинор — Ёлой ва Ҳиддукил — дода шуданд. Он рӯйёҳи Дониёл боби ҳашт, оятҳои сездах ва чордах, ва боби ёздах, оятҳои чил то чилу панҷро ифода мекунад. Замони мӯҳр задани яксаду чилу чор ҳазор ҳамаи таъриҳест, ки дар он Масеҳ, ҳамчун Саркоҳии осмонӣ, баргузидагони насли охириро ба таври абадӣ дар муносибате, ки аз илоҳӣ ва инсонӣ иборат аст, мӯҳр менамояд. Ояти чиҳили Дониёл ёздах муносибати аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари дурӯғинро муайян мекунад, ки якҷоя ҳоло ҷаҳонро ба сӯи Ҳармичидӯн мебаранд, чунон ки аз тариқи таърихи шоҳи ҷумҳуриҳои бар ҳайвони заминӣ, ки дар замони таърихи ояти чиҳил ҳамчун подшоҳии шашуми пешгӯии Китоби Муқаддас ҳукмронӣ мекунад, ифода шудааст. Ояти чиҳил ҳамчунин ҷудошавии хирадмандон ва аблаҳонро муайян мекунад, ки таърихи шоҳи протестантизмро дар ҳамаи таъриҳ, аз соли 1798 то қонуни якшанбеи наздикшаванда, таъриф менамояд.

Ҳамаи «китобҳои Китоби Муқаддас» дар китоби Ваҳй «ба ҳам мерасанд ва ба анҷом мерасанд», ва ҳангоме ки онҳо ба ҳам мерасанд, китоби Ваҳй китоби Дониёлро «такмил» медиҳад, ва калимаи «такмил» маънои ба камол расониданро дорад. Дар замони мӯҳргузорию саду чилу чор ҳазор, чунон ки дар китоби Ваҳй тасвир шудааст, нубувватҳои Дониёл, ки дар рӯзҳои охир кушода шудаанд, ба камол расонида мешаванд, вақте ки онҳо сатр бар сатр, бар хатти таърихе ки дар боби ҳаҷдахуми Ваҳй тасвир шудааст, ба ҳам оварда мешаванд; он хат аз овоз дар оятҳои як то се оғоз меёбад ва бо овози дуоми ояти чор ба анҷом мерасад.

Камолоти рӯйёи нубувватӣ, ки тавассути дарёи Ҳиддукил дар китоби Дониёл ифода шудааст, камолоти рӯйёи берунии душманони қавми Худоро, ки муқаддасгоҳ ва лашкаро поймол мекунад, ифода менамояд. Камолоти рӯйёи нубувватӣ, ки тавассути дарёи Ёлой дар китоби Дониёл ифода шудааст, камолоти рӯйёи дарунии Масеҳро, ки дар дохили қавми Худ зоҳир мегардад, ҳангоме ки Ё ваъдаи аҳдро дар бораи пайвастании илоҳият бо инсоният бар насли баргузидаи ниҳой ба анҷом мерасонад, ифода менамояд.

Таърихи муҳргузорию, ки бар шоҳи ҷумҳуриҳои ҳайвони заминӣ тамаркуз дорад, аз суҳан гуфтани ҳайвони заминӣ тавассути Патриот Акт дар соли 2001 оғоз меёбад ва бо он суҳан гуфтани анҷом меёбад, ки онро Қонунҳои бегонагон ва фитнаангезӣ аз соли 1798 ифода мекарданд, ки дар Ваҳй боби сездахум ҳамчун суҳан гуфтани ҳайвони заминӣ мисли аждаҳо тасвир шудаанд. Қонунҳои бегонагон ва фитнаангезӣ аз соли 1798 анҷоми як хаттеро ифода мекунад, ки бо суҳан гуфтани Ёломиаи Истиклолият дар соли 1776 оғоз ёфта буд. Дар миёнаи он давраи таърихи нубувватӣ, ҳайвони заминӣ Конституцияро дар соли 1789 ба

ичро даровард.

Сухани соли 1776 бо сухани Қонуни Ватанпарастӣ мувофиқат мекунад, ва Қонунҳои «Бегонагон ва Иғвоангезӣ» қонуни якшанбеи ба наздикӣ ояндаро дар Иёлотӣ Муттаҳида намоёндагӣ мекунанд. Дар миёнаи он таърих бояд сухани дигаре низ бошад, ки бо соли 1789 мувофиқат мекунад. Овози якуми Ваҳӣ боби ҳаҷдаҳ, оятҳои як то се, ба равшанӣ ҳамчун он чизе муайян шудааст, ки ҳангоме расид, ки биноҳои бузурги шаҳри Нью-Йорк фуру рехта шуданд. Овози дууми ояти чор низ ба равшанӣ ҳамчун қонуни якшанбеи ба наздикӣ оянда муайян шудааст. Ҳар дуи он овозҳо овозҳои илоҳӣ мебошанд, зеро ҳар дуи онҳо овози он ғариштаанд, ки бояд заминро бо ҷалоли Худо равшан созад, ва онро Хоҳар Уайт ҳамчун ғариштаи якуми Ваҳӣ боби чордаҳ муайян мекунад. Исо ғариштаи аввал буд, ва Ё ҳамеша анҷоми чизро бо ибтидои он нишон медиҳад, бинобар ин Ё ҳамчунин ғариштаи сеюм аст, яъне ҳамон ғариштае ки заминро бо ҷалоли Худо равшан месозад.

Ғариштаи аввал ҳамчунин дар Ваҳӣ, боби даҳум, чунин ба тасвир кашида шудааст, ки 11 августи соли 1840 нузул мекунад, ва ба ин васила нузули ғаришта дар 11 сентябри соли 2001-ро пешнамун месозад. Хоҳар Уайт бевосита баён мекунад, ки ғариштае, ки дар боби даҳум нузул кард, «ҳеҷ каси камтар аз Исои Масеҳ набуд». Овозҳои аввал ва дууми Ваҳӣ, боби ҳаҷдахум, овози Масеҳ мебошанд. Он таърихро солҳои 1776, 1789 ва 1798 пешнамун месозанд, вақте ки ҳайвони заминӣ се бор сухан гуфт. Овози Масеҳ, ки дар миёни ду овози Ваҳӣ, боби ҳаҷдахум, сухан мегӯяд, ҳамон вақт аст, ки Ё дар Ваҳӣ, боби ёздаҳум, сухан мегӯяд.

Ва баъд аз се рӯзу ним рӯҳи ҳаёт аз ҷониби Худо ба онҳо дохил шуд, ва онҳо бар пойҳои худ истоданд; ва тарси азиме бар онҳое афтод, ки онҳоро медиданд. Ва онҳо овози баланде аз осмон шуниданд, ки ба онҳо мегуфт: «Ба ин ҷо боло оед». Ва онҳо дар абре ба осмон сууд карданд; ва душманонашон онҳоро диданд. Ваҳӣ 11:11, 12.

Дар моҳи июли соли 2023, овозе аз осмон (овози Масеҳ) ба барангехтани он ду шохиде оғоз кард, ки аждаҳои беҳудои аз вартаи беҳад баромада онҳоро дар кӯчаҳо кушта буд. Дар он лаҳза, масъалаҳои вобаста ба Конститутсияи Иёлотӣ Муттаҳида ба мавзӯи пешгӯёна табиал ёфтанд, зеро бо овози навбатӣ, ки бо соли 1798 муаррифӣ мешавад, Конститутсия комилан сарнагун хоҳад шуд. Ҳар яке аз се аломати роҳ — 1776, 1789 ва 1798 — бо се овози илоҳӣ, ки ҳамчун 11 сентябри 2001, июли 2023 ва қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда ишора шудаанд, мувофиқат мекунад.

Он се қадам ба се қадами войи сеюм мувофиқат мекунанд, ки бо 11 сентябри соли 2001, 7 октябри соли 2023 ва қонуни наздики якшанбе ифода шудаанд, вақте ки карнаи ҳафтум, ки ҳамон войи сеюм аст, ногаҳон дар соати «зилзилаи бузург» фаро мерасад. Дар соли 2023 гузариши ҳар ду шохӣ ҳайвони замин оғоз ёфт, ҷунонки онро хоби пинҳонии ҳайкал, ки ба Набукаднесар тааллуқ дошт, ифода мекунад. Хоби Набукаднесар дар боби дуум сирре буд, ки фақат Худо метавонист онро ошкор созад, ва Ё онро ба онҳое ошкор намуд, ки аз озмоиши аввал, ки дар боби якуми Дониёл ифода шудааст, гузашта буданд.

Дониёл ва он се чавонмарди шариф дар боби якум, ки аз озмоиши аввал гузаштанд, ҳамон касоне буданд, ки баргузиданд аз ғизои осмонӣ бихӯранд ва парҳези Бобилро рад намоянд. Онҳо ҳамонҳоянд, ки Юҳанно дар боби даҳуми Ваҳй онҳоро намояндагӣ мекунад: касоне ки китобчаи хурдро аз дасти фаришта мегиранд, ки ӯ касе ҷуз ҳуди Исои Масеҳ нест, ва паёми дар он бударо меҳӯранд. Онҳо ҳамонҳоянд, ки дар боби шашуми Инҷили Юҳанно баргузиданд ҷисмро бихӯранд ва хуни маннаи осмониро бинӯшанд, ки табақаи дигар онро рад кард ва он гоҳ аз Масеҳ рӯй гардонд ва дигар ҳаргиз бо Ӯ нарафт, дар боби ШАШУМ, ояти ШАСТУ ШАШ.

Дар он силсила Масеҳ дар Чалил таълим меод, ки маънояш «лола» ё «нуқтаи гардиш» аст. Дар он ҷо Ӯ паёми маннои осмониро пешниҳод намуд, ки шогирдонаш бояд онро меҳӯрданд, ҳамон тавре ки Юҳанно дар боби даҳуми Ваҳй хӯрд, ва ҷунон ки Ҳизқиёл дар боби сеюм хӯрд, ва Ирмиё дар боби понздаҳум хӯрд. Таърихе ки тавассути Юҳанно дар боби даҳуми Ваҳй намояндагӣ шудааст, вақте ки ӯ китоби кӯчакро хӯрд, таърихи миллериёнро аз соли 1840 то 1844 намояндагӣ мекард, аммо он ба таври мустақимтар давраи мӯҳрғузорию саду чихилу чор ҳазорро нисбат ба таърихи миллериён намояндагӣ мекард. Ин дар ҳуди боб аз рӯйи дастурҳое ки ба Юҳанно дода шуданд, вақте ки ба ӯ гуфта шуд китоби кӯчакро бихӯрад, ошкор мегардад.

Ва ман назди фаришта рафтам ва ба ӯ гуфтам: «Китобчаи хурдро ба ман деҳ». Ва ӯ ба ман гуфт: «Онро бигир ва бихӯр; ва он шиками туро талх хоҳад кард, аммо дар даҳонат мисли асал ширин хоҳад буд». Ваҳй 10:9.

Дар ин оят, ба Юҳанно пешакӣ гуфта шуд, ки аз гирифтани ӯ ва хӯрдани китоби хурд ҷӣ гуна таҷрибае аз паёме, ки меҳӯрд, ба вучуд хоҳад омад. Миллериён таҷрибаҳои талху ширинро пеш аз иҷрои таърихию рамзгароии Юҳанно дар бораи хатти таърихи нубувватию худ дарк намекарданд. Аммо ба яксаду чилу чор ҳазор пешакӣ гуфта шудааст, ва аз онҳо талаб карда мешавад, ки донанд. Вақте ки Юҳанно ё таърихи ҳаракати фариштаи аввалро тасвир мекунад, ё таърихи фариштаи сеюмро, паём ду табақаи ибодаткунандагонро ба вучуд меоварад, ва сипас бо ноумедии талх анҷом меёбад. Вақте ки Ирмиё китоби хурдро хӯрд, он гоҳ ӯ аз ҳамнишинӣ бо «маҷлиси масҳаракунандагон» сарпечӣ кард.

Ман дар маҷлиси масҳаракунандагон нанишастам ва шодӣ накардам; ман танҳо нишастам аз боиси дасти Ту, зеро ки маро аз хашм пур кардаӣ. Ирмиё 15:17.

Вақте ки Ҳизқиёл он китоби хурдро хӯрд, ба ӯ гуфта шуд, ки ин паёмро ба исёнгарони хонадони Исроил бирасонад, ки гӯш нахоҳанд дод.

Ғайр аз ин, Ӯ ба ман гуфт: «Эй фарзанди одам, он чиро, ки меёбӣ, бихӯр; ин тӯмарро бихӯр ва бирав, ба хонадони Исроил сухан бигӯ».... Вале хонадони Исроил ба ту гӯш нахоҳанд дод; зеро онҳо ба Ман гӯш намедиханд: зеро тамоми хонадони Исроил рӯйсاخت ва сахтдиланд. Ҳизқиёл 3:1, 7.

Вақте ки Масеҳ нони осмониро, ки ҷисми Ӯ ва хуни Ӯ буд, ба калисои хонагии Ҳуд дар Чалил пешкаш намуд, он гурӯҳе ки рӯй гардонид, дигар ҳеҷ гоҳ бо Ӯ роҳ нарафт; ва ин воқеа, ки дар боби ШАШ, ояти ШАСТУ ШАШ рух дод, нишон медиҳад, ки хӯрдан қадами

аввали як раванди озмоиши сегона аст, ки бо фурӯд омадани фаришта оғоз меёбад. Озмоиши дувум он чое аст, ки ду гурӯҳ зоҳир мегарданд, хоҳ ин муқобилгузориҳои Ҳизкиёл бо хонадони саҳтдили Исроил бошад, ё бокирагони доно ва нодони ҳам оғози Адвентизм ва ҳам анҷоми он, ё Ирмиё бо маҷлиси тамасхуркунандагон, ё Дониёл ва се марди шоиста дар муқоиса бо ҳақимони Бобил дар боби дуи китоби Дониёл.

Дар қатори боби шашуми Юҳанно, расидан ба Ҷалил 11 сентябри соли 2001 мебошад. Паёми хурдани ҷисм ва нӯшидани хун ҳамон таърихест, ки дар ниҳоят ба қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда меоварад. «Шумо он чизе ҳастед, ки меҳӯред», чунон ки дар боби якум аз ҷониби Дониёл ва се ҷавони содиқ муаррифӣ шудааст; ва дар Юҳанно 6, онҳое ки интиҳоб карданд ҷисми Масеҳро бихӯранд ва хуни Ёро бинӯшанд, ба сурати он чизе, ки меҳӯрданд, табдил ёфтанд. Онҳо ба сурати Масеҳ табдил ёфтанд, дар ҳоле ки синфи дигари мардум, ки рӯй гардонида дигар бо Масеҳ роҳ нараванд, сурати ҳайвонро зоҳир карданд. Як синф сурати Офаридгор буд, синфи дигар сурати офариниш. Боби шашуми Юҳанно маъноии «Ҷалил»-ро ба 11 сентябри соли 2001 меафзояд, зеро маъноии он «болға» аст, ва ҳамин тавр нуқтаи гардишро барои шогирдон нишон медиҳад. Оё онҳо ба парҳези осмонӣ рӯй меоварданд ё ба парҳези Бобил? Маҳз дар нуқтаҳои гардиши нубувватӣ аст, ки Масеҳ нурро барои давраи баъдӣ зоҳир месозад, чунон ки бо фуруд омадани Ё дар соли 2001 муаррифӣ шудааст, вақте ки замин бо ҷалоли Ё равшан гардид.

Аз таърихи гузашта бояд дарсҳо омӯхта шаванд; ва диққат ба инҳо ҷалб карда мешавад, то ҳама дарк намојанд, ки Худо ҳоло низ ҳамон гуна амал мекунад, ки ҳамеша амал кардааст. Дастӣ Ё дар қори Ё ва миёни халқҳо ҳоло низ дида мешавад, айнан ҳамон тавре ки аз ҳамон вақт дида мешуд, ки Инҷил бори аввал ба Одам дар Адан мавъиза карда шуд.

«Дар таърихи халқҳо ва қалисо даврҳои ҳастанд, ки нуқтаҳои гардиш мебошанд. Дар инаъи Худо, вақте ки ин бухронҳои гуногун фаро мебаранд, нуре, ки барои он замон лозим аст, дода мешавад. Агар он пазируфта шавад, пешрафти рӯҳонӣ ба амал меояд; агар рад карда шавад, таназзули рӯҳонӣ ва шикасти қомил дар пай меояд. Худованд дар Қаломи Худ қори ҳамлаваронаи башоратро, чунон ки он дар гузашта пеш бурда шудааст ва дар оянда низ, то ба низои хотимаӣ, идома хоҳад ёфт, ошкор кардааст, вақте ки қувваҳои шайтонӣ ҳаракати охиринаи шигифтангези худро ба амал хоҳанд овард.» Bible Echo, August 26, 1895.

Худо ҳамеша дар ҳамон ҳаҷҳои таърихи гузашта амал мекунад, ва Ё ҳеҷ гоҳ тағйир намеёбад. «Нуқтаҳои гардиш» (Ҷалил) вучуд доранд, ки «бухронҳо» мебошанд, ва дар он «нуқтаҳои гардиш» «нуре барои он замон дода мешавад». Нуре, ки барои давраи мӯҳр задани саду чилу чор ҳазор дода шуд, дар он бухроне дода шуд, ки 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт. Агар он нур «қабул карда шавад, пешрафти рӯҳонӣ ба амал меояд; агар рад карда шавад, таназзули рӯҳонӣ ва шикасти қомил дар пай меоянд». Нур ду синфи парастӣшкунандагонро ба вучуд меорад. Нуре, ки пас аз нуқтаи гардиш меояд, он паёмеро ифода мекунад, ки ду синфи парастӣшкунандагонро ба вучуд меоварад.

Боби дуҷуми Дониёл озмоиши дуҷумро нишон медиҳад, он озмоише ки пас аз озмоиши парҳезии боби аввал меояд. Дар ояти аввали боби якуми Дониёл, Яҳудо нав аз ҷониби Набукаднесар фатҳ шуда буд, ки баъдан аввалин подшоҳии пешгӯии Китоби Муқаддас гардид. Ин як нуқтаи гардиш ҳам дар таърихи миллатҳо ва ҳам дар таърихи калисо буд; ин буҳрони бузург буд, ва он гоҳ нури як озмоиши парҳезӣ дода шуд. Дониёл ва се ҷавони шоиста аз озмоиш гузаштанд, ва сипас дар боби дуҷум онҳо боз намояндаи касоне шуданд, ки аз озмоиши дуҷум гузаштанд. Озмоиши дуҷум озмоише дар бораи як сирре буд, ки ҳеч кас, ҳатто ҳуди Набукаднесар ҳам, онро намедонист.

Рамзи имтиҳон ҳайкали рӯъёи Набукаднесар буд. Ин имтиҳони ҳаёту мамот дар бораи ҳайкале буд, ки ҳеч кас онро намедонист. Он ҳайкал салтанатҳоро, ки дар нубуввати Китоби Муқаддас зикр шудаанд, муайян мекард, ва дар бобҳои ҳафтум ва ҳаштуми Дониёл ҳамон салтанатҳои Дониёл боби дуҷум ба сурати ҳайвонот муаррифӣ шудаанд. Имтиҳони Набукаднесар имтиҳони «сурати ҳайвонҳо» буд, ки дар айёми охир, дар ҷараёни давраи муҳр задани яксаду чилу чор ҳазор, воқеъ мегардад.

Дар рӯзҳои охир, ташаккули сурати ҳайвон имтиҳони бузург барои қавми Худост, ки бо Дониёл ва он се ҷавонмарди шоиста намояндагӣ шудаанд. Ин ҳамон имтиҳонест, ки онҳо бояд пеш аз он ки муҳр карда шаванд, аз он гузаранд; бинобар ин, он паёми муҳргузори ва озмоиш аст, ки ё гурӯҳро ба вучуд меоварад, ки муҳри Худоро қабул мекунад ва сурати Худоро инъикос менамояд, ё гурӯҳро, ки муҳри ҳайвонро қабул мекунад ва аз ин рӯ сурати ҳайвонро инъикос менамояд. Дар боби дуҷуми Дониёл паёми сурати ҳайвон то он таърихе муҳр шуда буд, ки он ба масъалаи ҳаёт ва мамот табдил ёфт. Сурати Набукаднесарро миллириён дуруст фаҳмида буданд, аммо дар таърихи муҳргузори як ҳақиқати махфие, ки бо сурати Набукаднесар вобаста аст, қушода мешавад, вале танҳо ба онҳое, ки паёмро, ки ҳангоми фаро расидани нуқтаи гардиш бояд ҳӯрда мешуд, гирифтаанд.

Он ғизо паёми борони охир аст, ки ҳангоме оғоз ёфт, ки фариштаи Ваҳй боби ҳаждаҳум фуруд омад; ва паёми борони охир усули «қатор бар қатор» аст. Бе ҳӯрдани он ҳақиқат, паёми махфии ташаккули сурати ҳайвон дида намешавад.

Ба Эллен Уайт «ба таври равшан нишон дода шуд, ки сурати ҳайвон пеш аз баста шудани давраи озмоишӣ ташкил хоҳад ёфт». Паёми оид ба ташаккули сурати ҳайвон дар Дониёл боби ду, ташаккули он суратро ифода мекунад, ки танҳо дар таърихи баъд аз «нуқтаи гардиш» дида мешуд, ҳангоме ки он гоҳ нур дода мешуд. Он чизе ки ҳоло дар бораи сурати Набукаднесар фаҳмида шудааст, ин аст, ки он на танҳо чор подшоҳии аввали нубуввати Китоби Муқаддасро муайян мекард, балки ҳамаи ҳашт подшоҳиро муайян мекард, ва ин фаҳмиш ташаккули нави сурати ҳайвонро ба вучуд меорад.

Ин ҳақиқат муайян месозад, ки ҳайвони ҳаштум аз ҷумлаи ҳафт аст, ва боз ҳам муайян месозад, ки Иёлотӣ Муттаҳида, ки аввал сурати ҳайвонро ба вучуд меоварад ва баъдан тамоми ҷаҳонро маҷбур месозад, ки ҳаминро анҷом диҳад, хусусияти нубуввати он ҳайвонро, ки сураташро ба вучуд меоварад, соҳиб хоҳад шуд. Он сурат дар бар мегирад, ки вай ҳаштум аст, ки аз ҷумлаи ҳафт аст, ва дар таърихи се овози Масеҳ, он нуқтаи гардиши

11 сентябри соли 2001-ро нишонгузорӣ мекунад, овози соли 2023-ро, ки устухонҳои хушку мурдаи ду шоҳидро ба пойҳояшон меҳонад, ва овози даъвати берун омадан аз Бобилро.

Овози соли 2023 он овозест, ки сирри ҳайкали Набукаднесарро муайян мекунад ва вақти сухан гуфтани онро ошкор месозад.

11 сентябри соли 2001 давраеро ифода мекунад, ки аз он ҷо оғоз ёфта, 18 июли соли 2020 ба анҷом мерасад. Давраи овози дуҷум аз боби ёздаҳум, давраро аз 18 июли соли 2020 то овози сеюм дар қонуни наздикомадаи якшанбе ифода мекунад. Давраи дуҷоме, ки 18 июли соли 2020 оғоз меёбад, нишонаи роҳи 3 ноябри соли 2020 ва нишонаи роҳи 6 январи соли 2021-ро дар бар мегирад, вақте ки онҳое ки ду шоҳидро кушта буданд, ба шодӣ қардан ва ирсоли ҳадияҳо оғоз қарданд; ва он моҳи июли соли 2023-ро низ дар бар мегирад, вақте ки овоз дар биёбон ба садо додани хушдори қарнаи ҳафтум оғоз намуд.

Мо ин таҳқиқотро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Бар лаби дарёи Ховар, Ҳизқиёл гирдбодеро дид, ки гӯё аз шимол меомад, “абри азиме, ва оташе, ки дар худ мепечид, ва равшание гирди он буд, ва аз миёни он монанди ранги қаҳрабо.” Якчанд чархҳо, ки бо ҳамдигар бурида мешуданд, аз ҷониби чор мавҷуди зинда ба ҳаракат меомаданд. Баландтар аз ҳамаи инҳо “шабоҳати тахте буд, ба монанди намуди санги ёқути кабуд; ва бар шабоҳати тахт шабоҳате буд, монанди намуди одаме бар фарози он.” “Ва дар қаррубиён зерӣ болҳояшон шакли дасти одаме намоён шуд.” Ҳизқиёл 1:4, 26; 10:8. Тартиби чархҳо ҷунон печида буд, ки дар назари аввал онҳо гӯё дар бесарусомонӣ менамуданд; вале онҳо дар қамоли ҳамоҳангӣ ҳаракат мекарданд. Мавҷудоти осмонӣ, ки аз ҷониби дасте зерӣ болҳои қаррубиён нигоҳ дошта ва роҳнамоӣ мешуданд, ин чархҳоро ба ҳаракат мебароварданд; болотар аз онҳо, бар тахти ёқути кабуд, Он Ҷовидонӣ қарор дошт; ва гирди тахт рангинкамон буд, ки рамзи марҳамати илоҳӣ аст.»

«Ҷунон ки печидагӣҳое, ки монанди чарх буданд, зерӣ роҳнамоии дасте, ки дар зерӣ болҳои қаррубиён буд, қарор доштанд, ҳамон тавр қараёни печидаи воқеаҳои башарӣ низ зерӣ ҳокимияти илоҳӣ қарор дорад. Дар миёни низоъ ва ошӯби миллатҳо, Он ки бар фарози қаррубиён нишастааст, ҳанӯз ҳам қорҳои заминро ҳидоят мекунад.

«Таърихи халқҳо, ки яке пас аз дигаре вақти муқарраршуда ва ҷойи таъйиншудаи худро ишғол намудаанд ва ноогоҳона бар он ҳақиқате шаҳодат додаанд, ки худ маънии онро наметонистанд, ба мо сухан мегӯяд. Ба ҳар як халқ ва ба ҳар як фард дар замони имрӯз Худо дар нақшаи бузургии Худо ҷойе муайян кардааст. Имрӯз одамон ва халқҳо бо шоқули дар дасти Ё, ки ҳеҷ гоҳ иштибоҳ намекунад, санчида мешаванд. Ҳама бо интиҳоби худ сарнавишти худро муайян мекунанд, ва Худо бар ҳама ҳукмронӣ мекунад, то мақсадҳои Худо ба анҷом расонад.»

«Таърихе ки Ман ҳастам, он Бузург, дар қаломии Худо нишон додааст, халқа пас аз халқаро дар занҷири нубувват ба ҳам пайваستا, аз азалияти гузашта то азалияти оянда, ба мо мегӯяд, ки имрӯз мо дар қадам ҷойгоҳи қараёни асрҳо қарор дорем, ва дар замони оянда ҷиро метавон интизор буд. Ҳар он ки нубувват пешгӯӣ кардааст, ки то замони

ҳозира бояд ба амал ояд, дар саҳифаҳои таърих инъикос ёфтааст, ва мо метавонем мутмаин бошем, ки ҳар он чи ҳанӯз дар пеш аст, тибқи тартиби худ иҷро хоҳад шуд». Education, 177, 178.